

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΧΕΛΑΙΟΥ
(ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑΣ)

Τρίτη 3 Μαρτίου 2020

Διδάσκων: Αρχιμανδρίτης π. Αυγουστίνος Θεοδωρόπουλος

ΕΝΟΤΗΤΑΣΤ
Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ
(Ἡ μετοχή δηλώνοντας τρόπο)

Ἴς παρατηρήσουμε :

1. Πῶς ὑπεισηῆλθε ἡ ἀσθένεια στήν ἀνθρώπινη φύση ;
2. Πῶς συμβάλλει ἡ πίστη ὡς πρὸς τὴν κατάσταση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ;
3. Πῶς ὀφείλει νὰ πολιτεύεται ὁ Χριστιανὸς μὲ πνευματικότητα ;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ς´

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου (Κεφ. 5: 22–26, 6: 2)

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τίνι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ς´

Κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. 15: 21-28)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληθοῦσα, ἐκραύγαζεν αὐτῷ, λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, Υἱὲ Δαυΐδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα

τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

ΕΥΧΗ Σ΄

(Κατὰ τὴν ἀρχαιοτέραν τάξιν χειρογράφων κωδίκων)

Ὁ Θεὸς ὁ δυνατὸς καὶ ἐλεήμων, ὁ πάντα οἰκονομῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, ἐπίσκεψαι τοὺς δούλους Σου τούτους τοὺς ἐπικεκλημένους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ Σου καὶ ἴασαι αὐτῶν πᾶσαν ἀσθένειαν σωματικὴν τε καὶ ψυχικὴν. ἄφες αὐτοῖς τὰς ἀμαρτίας καὶ τὰ ἐξ ἀμαρτιῶν ἐπίπονα. πάντα πειρασμὸν καὶ πᾶσαν ἐπανάστασιν τοῦ ἀντικειμένου ἀπόστησον τοῦ ἀντικειμένου ἀπόστησον ἀπὸ τῶν δούλων Σου τούτων καὶ ἀνάστησον αὐτοὺς ἀπὸ τῆς κληρονομίας ἀρρώστιας καὶ ἀποκατάστησον τῇ ἀγίᾳ Σου Ἐκκλησίᾳ ψυχῇ καὶ σώματι ὑγιαίνοντας καὶ προκόπτοντας ἐν ἔργοις καλοῖς καὶ λόγοις ἀγαθοῖς δοξάζοντας μετὰ παντὸς τοῦ λαοῦ Σου τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ Σου, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν.

Μεθ' Οὗ Σοὶ <ἡ> δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν

.

(Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐν χρήσει Εὐχολογίου)

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλόφρων, καὶ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· ὁ τὰς νόσους ἡμῶν ἀπόνως βαστάζων· Οὗ τῷ μώλωπι πάντες ἰάθημεν· ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ εἰς ἀναζήτησιν ἐλθὼν τοῦ πλανηθέντος προβάτου· ὁ τοῖς ὀλιγοψύχοις διδοὺς παραμυθίαν καὶ ζωὴν τοῖς συντετριμμένοις· ὁ τὴν πηγὴν τῆς αἱμορροοῦσης, δωδεκαετῆ οὔσαν, ἰασάμενος· ὁ τὴν θυγατέρα τῆς Χαναναίας τοῦ χαλεποῦ δαιμονίου ἐλευθερώσας· ὁ τὸ δάνειον χαρισάμενος τοῖς δυσὶ χρεωφειλέταις καὶ τῇ ἀμαρτωλῷ τὴν ἄφεσιν δούς· ὁ τὴν ἴασιν τῷ παραλυτικῷ δωρησάμενος σὺν τῇ ἀφέσει τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ· ὁ τὸν τελώνην τῷ λόγῳ δικαίωσας καὶ τὸν ληστὴν ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ ὁμολογίᾳ προσδεξάμενος· ὁ τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου ἀράμενος καὶ τῷ Σταυρῷ προσηλώσας·

Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ ἱκετεύομεν· ἐν τῇ ἀγαθότητί Σου, Αὐτός, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον, ὁ Θεός, τὰς ἀνομίας καὶ τὰς ἀαρτίας τῶν δούλων Σου τούτων, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ ἐν παραβάσει καὶ ἐν παρακοῇ, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ· ἢ ὑπὸ κατάραν ἱερέως ἢ πατρὸς ἢ μητρὸς ἐγένοντο· ἢ ὀφθαλμὸν εἰστίασαν ἢ ὄσφρησιν ἐξεθήλυναν ἢ ἀφῆ κατεμαλακίσθησαν ἢ γεύσει κατεπόρνευσαν ἢ ἐν οἰαδήποτε κινήσει σαρκὸς καὶ πνεύματος τοῦ Σοῦ ἀπηλλοτριώθησαν θελήματος καὶ τῆς Σῆς ἀγιότητος· εἴ τι ἥμαρτον αὐτοὶ τε καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ ἀμνησίκκος Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος, συγχώρησον· μὴ ἐὼν αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν ῥερυπωμένον [sic] βίον καταπτεσεῖν, μηδὲ εἰς τὰς ὀλεθρίους ὁδοὺς ἀποτρέχειν.

Ναί, Δέσποτα Κύριε, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ὑπὲρ τῶν δούλων Σου τούτων· πάριδε, ὡς ἀμνησίκκος Θεός, τὰ παραπτώματα αὐτῶν ἅπαντα· ἀπάλλαξον αὐτοὺς τῆς αἰωνίου κολάσεως· τὸ στόμα αὐτῶν τῆς Σῆς αἰνέσεως πληρῶσον· τὰ χεῖλη αὐτῶν ἄνοιξον πρὸς δοξολογίαν τοῦ ὀνόματος Σου· τὰς χεῖρας αὐτῶν ἔκτεινον πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν Σου· τοὺς πόδας αὐτῶν πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Εὐαγγελίου Σου κατεύθυνον, πάντα αὐτῶν τὰ μέλη καὶ τὴν διάνοιαν τῇ Σῇ κατασφαλιζόμενος χάριτι.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ διὰ τῶν ἀγίων Σου Ἀποστόλων ἐντειλάμενος ἡμῖν, λέγων· «Ὅσα ἂν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (πβ. Ματθ. ιζ' 18)· καὶ πάλιν· «Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ἰω. κ' 23). καὶ ὡς ἐπήκουσας Ἐζεκίου ἐν τῇ θλίψει τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ οὐ παρεῖδες τὴν δέησιν αὐτοῦ, οὕτω κάμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου Σου ἐπάκουσον ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου Σου.

Σὺ γὰρ εἶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἐβδομηκοντάκις ἑπτὰ ἀφιέναι τοῖς περιπίπτουσιν ἐν ἀμαρτίαις κελεύσας, τῇ Σῇ ἀγαθότητι καὶ φιλάνθρωπῳ, καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις ἡμῶν καὶ χαίρων ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τῶν πεπλανημένων.

Ὅτι ὡς ἡ μεγαλωσύνη Σου, οὕτω καὶ τὸ ἔλεός Σου· καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων